

Arrest

nr. 199 838 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u H. K. (...) heet, geboren op 12.04.1981 in Hashemabad, Iran, van Koerdische etnische origine. U zou het Iraans staatsburgerschap bezitten.

Op 29 januari 2009 was u vertrokken met de wagen van uw oom om inkopen te gaan doen in de stad Urumiyeh. Onderweg kwam u een Koerdisch koppel tegen dat aan het liften was, waarop u hen meenam. Uw auto werd tegengehouden door de politie, deze doorzocht uw wagen en vond boeken en pamfletten van een Iraans Koerdische oppositiepartij. U werd samen met het Koerdische koppel gearresteerd. Doordat uw oom een bewaker omkocht kon u ontsnappen uit het ziekenhuis waar u

terecht was gekomen nadat u zweepslagen gekregen had. De dag na de ontsnapping verliet u Iran. Op 2 maart 2009 kwam u aan in België en vroeg dezelfde dag voor de eerste maal asiel aan in België. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u geen documenten neer.

Op 7 januari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u niet aannemelijk kon maken dat u recent afkomstig was uit het dorp Hashemabad, stad Urumiyeh in Iraans Koerdistan. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 17 mei 2010.

Zonder terug te keren naar uw beweerd land van herkomst diende u een tweede asielaanvraag in op 16 juli 2010. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u geen nieuwe elementen had toe te voegen aan uw dossier. Uw tweede asielaanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 augustus 2010 onontvankelijk verklaard.

In oktober-november 2011 keerde u met de International Organization for Migration (IOM) terug naar uw familie die luidens uw laatste verklaringen intussen verhuisd was naar het dorp Tenahi in de buurt van Dohuk, Irak. In het kader van uw huidige, derde asielaanvraag wijzigde u ook uw verklaringen over uw persoonsgegevens: u verklaarde ditmaal dat u K. S. M. S. (...) heet, geboren in 1985 in Birman, provincie Dohuk, Irak, dat u Koerd bent van etnische origine en dat u steeds het Iraaks staatsburgerschap heeft gehad.

U baseert uw huidige asielaanvraag op de volgende motieven:

Eind 2013 meldde u zich aan bij het comité van de Koerdische Democratische Partij (KDP) te Tenahi omdat u zich wou aansluiten bij de peshmerga van de partij. Toen bleek dat u te oud was om bij de peshmerga te gaan, besloot u om geen lid te worden van KDP-partij. Halverwege het jaar 2014 meldde u zich aan bij de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK), te Duhok, en u werd na een maand aangeworven als peshmerga. U kreeg een opleiding van 10 dagen en werd toegewezen aan het regiment Barza. Na 2 maanden werd u overgeplaatst naar de partijafdeling van de PUK te Duhok, waar u werkte als bewaker.

Op 18 oktober 2015 was u met collega's in een café in de stad Sharya. Daar u al enkele maanden geen loon ontvangen had deed u kritische uitspraken over de partijen, en in het bijzonder over de KDP-partij. Personen aan de tafel naast u hoorden de discussie tussen u en uw collega's. Eén persoon sprak u aan, en begon de PUK-partij uit te schelden. Toen u hem vroeg om niet meer te schelden liep de situatie uit de hand. Iemand gooide een glas water naar u, waarop u ook begon te schelden. Een persoon trok zijn wapen, waarop u zich haastte naar hem om het wapen weg te duwen. Het pistool ging echter 2 keer af. Een persoon van de groep mensen die ruzie had gezocht met u werd geraakt en viel op de grond. U zag dat uw vrienden ondertussen het café verlaten hadden. Toen de persoon met het pistool zich om het slachtoffer bekommerde vluchtte u ook weg. U ging dezelfde nacht naar Erbil naar uw broer H. (...) en vertelde hem wat er gebeurd was. Uw broer had contact met uw thuisadres, en vernam dat de politie en de Asayish waren langsgekomen bij u thuis. U besloot om te vluchten uit Irak. Uw broer kocht u een vliegtuigticket en u vertrok dezelfde dag nog naar Turkije.

Tijdens uw verblijf in Turkije vernam u dat het slachtoffer van de schietpartij verlamd was geraakt en dat hij u dood wilde, waarop u besloot door te reizen naar Europa. U reisde via Griekenland, Kroatië, Servië, Slovenië, en Oostenrijk tot in Duitsland. U reisde verder naar Nederland waar u aankwam op 7 december 2015. Op 26 juli 2016 werd u overgebracht naar België, daar u vroeger een asielprocedure doorlopen had in België. Op 12 augustus 2016 vroeg u dan een derde keer asiel aan bij de Belgische overheid. Tijdens uw verblijf in België vernam u dat het slachtoffer van het schietincident intussen overleden is en dat diens familie bloedwraak had afgekondigd ten overstaan van uw familie.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor in origineel: internationaal paspoort, badge van de peshmerga, internationale rijbewijs en identiteitskaart. Tevens legde u een kopie voor van uw Irakese rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak ontvluchtte omdat u na het schietincident van 18 oktober 2015 problemen vreesde met de politie, de Asayish en de stam van het slachtoffer van het schietincident. Verder vreesde u problemen met de KDP-partij omdat u leden van die partij uitgescholden had tijdens hetzelfde incident.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw recente herkomst uit het dorp Hashemabad, stad Urumiyeh, in Iraanse Koerdistan niet aannemelijk had gemaakt. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Uw tweede asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-generaal kan zich er toe

beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Uw tweede asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In dergelijk geval moet het CGVS de nieuwe elementen die de asielzoeker voorlegt, analyseren en onderzoeken in welke mate deze nieuwe elementen beantwoorden aan de criteria van artikel 57/6/2 van de wet.

Doordat uit uw verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag en de identiteitsdocumenten die u neerlegde in het kader van deze derde asielaanvraag blijkt dat u in uw eerdere twee asielaanvragen bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over essentiële personalia als uw staatsburgerschap en geboorteplaats, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u bij voorgaande asielaanvragen leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidige aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw huidige aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Er moet echter worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw huidige derde asielaanvraag verklaringen heeft afgelegd die geloofwaardigheid missen, dusdanig dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u dient te worden geweigerd.

Voor wat betreft uw aanmelding bij de peshmerga van de KDP- en PUK- partij werden volgende vaststellingen gedaan.

Ten eerste moet worden gewezen op diverse vaagheden en inconsistenties in uw verklaringen over hoe u lid bent geworden van de peshmerga van de PUK-partij. Alvast blijkt dat u uiterst vaag bent over de situering in de tijd van uw eerste aanmelding bij eerstens het KDP-bureau, waar u omwille van uw leeftijd werd geweigerd, en uw daaropvolgende aanmelding bij de PUK-vertegenwoordiging. Wat uw aanmelding bij de KDP-vertegenwoordiging betreft, hield u het in uw eerste CGVS-gehoor erop dat het ergens in de zomer van 2013 was (CGVS I, p.23). In uw daaropvolgend gehoor gaf u eveneens aan dat het in 2013 was, 'meer naar het einde van het jaar toe' maar gaf u aan geen maand te kunnen noemen (CGVS II, p.7). Voor wat betreft uw eerste aanmelding bij de PUK-vertegenwoordiging gaf u een even vage tijdssituering: u zou zich hier ergens in het jaar 2014 voor het eerst gemeld hebben, 'bijna halfweg het jaar' (CGVS II, p.8). Ook aangaande de periode van effectieve tewerkstelling bij de peshmerga zijn uw verklaringen even vaag. Tijdens uw eerste asielgehoor bleek u enkel te weten dat u in 2014 peshmerga geworden was. U gaf daarbij aan dat u acht maanden moest wachten op de door u neergelegde peshmerga-badge, en dat u bijgevolg reeds acht maanden voor uitgifte van deze badge aan het werk was voor de peshmerga (CGVS I, p.19). Tijdens uw tweede CGVS-gehoor gaf u na aandringen in de bevraging aan dat u ergens in de zomer van 2014 was beginnen werken voor de peshmerga (CGVS II, p.9). U hield het er uiteindelijk op dat u als peshmerga actief was van 2014 tot oktober of de zomer van 2015. Van iemand die een economisch belang had bij een tewerkstelling als peshmerga, die daarbij bovendien koos voor de politieke rivaal van de in zijn regio in meerderheid gesteunde KDP en daarmee luidens zijn eigen verklaringen zich problemen op de hals haalde met de KDP, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een betere tijdssituering biedt van zijn pogingen tot tewerkstelling als peshmerga en zijn effectieve tewerkstelling als peshmerga. Deze vaagheid is dan ook onaannemelijk en doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gegeven.

Daarenboven werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen over wie degenen waren die u hadden aangeraden om zich bij de peshmerga aan te sluiten. Immers, in de loop van uw eerste CGVS-gehoor had u nog expliciet verklaard dat uw vriend O. (...) en uw broer degenen waren die u hadden aangeraden om bij de peshmerga te gaan (CGVS I, p.11). Echter verklaarde u in het kader van uw tweede CGVS-gehoor aanvankelijk dat iedereen u aanried om bij de peshmerga te gaan. Toen u daarop gevraagd werd te specificeren wie u zulks had aangeraden, vermeldde u enkel uw broer, uw schoonbroer en uw burens (CGVS II, p.6). Deze tegenstrijdigheid is niet alleen frappant in de zin dat u bij uw verklaringen hierover tijdens uw tweede CGVS-asielgehoor geen melding meer maakte van uw vriend O. (...), maar vooral ook omdat uit andere verklaringen van u in het kader van dit tweede gehoor blijkt dat u deze O. (...) pas leerde kennen toen u reeds werkzaam was bij de peshmerga, en wel in de periode dat u lijfwacht was van uw nicht G. S. (...), waar u pas terecht was gekomen nadat u voordien nog een periode van twee maanden actief was binnen het peshmergaregiment Barza (CGVS II, p.5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.15). U repliceerde toen dat u O. (...) misschien toch al eens eerder toevallig op straat was tegengekomen in de periode voor uw tewerkstelling als peshmerga en suggereerde dat hij u bij die gelegenheid kon hebben aangeraden om zich bij de peshmerga aan te sluiten. Deze uitleg voldoet uiteraard niet, en wel omdat ze niet verklaart waarom u dan in het kader van uw eerste CGVS-gehoor toch expliciet zou verwijzen naar uw vriend O. (...) als een van degenen die u zou hebben aangeraden bij de peshmerga te gaan. Bovendien had u

voordien expliciet aangegeven dat u O. (...) vooraleer u tewerkgesteld was bij de peshmerga enkel van gezicht kende: het kon wel eens voorvallen dat u elkaar tegenkwam op straat maar in zulk geval begroetten jullie elkaar niet (CGVS II, p.5). De vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er door het Commissariaat- generaal geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zich aanmeldde bij de peshmerga van de PUK-partij of de PDK-partij. Deze vaststellingen doen dan ook evengoed afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsproblemen die u verklaart te hebben gehad in het kader van uw tewerkstelling als peshmerga van de PUK-partij. De werkbadge van de peshmerga die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Allereerst zij erop gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat Iraakse documenten zoals identiteitskaarten, paspoorten, nationaliteitsbewijzen, diploma's, rantsoenkaarten en andere gelijkaardige documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Deze vaststelling alleen al doet afbreuk aan de bewijskracht van de door u neergelegde werkbadge. Bevestiging van een gebrek aan geloofwaardigheid van deze badge wordt trouwens gevonden in de vaststelling dat uw persoonsgegevens op dit stuk niet eens helemaal correct zijn: u gaf zelf toe dat de geboortedatum op deze werkbadge niet correct is (CGVS I, p.20). Ook toonde u zich opvallend weinig geïnformeerd over de inhoud van deze badge. U kende uw lidnummer niet. U bevestigde dat de badge de registratiecode van het u toevertrouwde wapen bevat, maar deze code kende u dan weer niet. U bleek ook niet in staat te beschrijven uit welke soort tekens deze code bestond, hield het erop dat het mogelijk is dat deze code naast cijfers ook letters zou bevatten (CGVS I, p.20-21). Gezien deze vaststellingen moet ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze badge. Bijgevolg vermag dit stuk niet op te wegen tegen de vaststellingen van ongeloofwaardigheid in uw verklaringen over uw vermeende tewerkstelling bij de peshmerga.

Tenslotte werden ook in uw verklaringen over het schietincident van 18 oktober 2015 in een café in Sharya, provincie Dohuk, vaststellingen van ongeloofwaardigheid gedaan.

Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u zelf vrijwel niks weet over de personen waarmee u problemen had bij het schietincident in het café op 18 oktober 2015. Noch van de schutter noch van het slachtoffer kende u de naam. Dit is des te frappanter gezien u eveneens verklaarde dat uw broer na het schietincident informatie had ingewonnen en daarbij te weten was gekomen dat de schutter lid was van Asayish en bovendien zoon was van iemand met een hoge rang. Van het slachtoffer zou uw broer te weten zijn gekomen dat die tot de Mazeri-stam behoorde, net als de schutter. U verklaarde zelfs dat uw broer uiteindelijk de schutter en het slachtoffer persoonlijk heeft ontmoet (CGVS I, p.26, 27, 29-30; CGVS II, p.13). Deze verklaringen maken het des te onaannemelijker dat u de naam van deze personen zelf niet kent. U had nochtans veelvuldig gelegenheid om zich van de identiteit van deze personen op de hoogte te stellen. U verklaarde immers dat u nog geregeld contact had met uw broer in Irak sinds u in België bent (CGVS I, p. 13). Geconfronteerd met deze onwetendheid verklaarde u dat u de naam van de schutter niet gevraagd heeft aan uw broer omdat u dit niet nodig vond. Soortgelijk antwoordde u dat u aan uw broer enkel de stam van het slachtoffer had gevraagd (CGVS I, p.28). Dergelijke poging tot verklaring is niet aannemelijk. De identiteit van de schutter in kwestie zou u wel degelijk relevante informatie hebben kunnen opleveren over de ernst van uw vervolgingsprobleem. Getuige daarvan uw verklaring dat uw broer vernomen zou hebben dat de schutter zoon was van iemand met een hoge rang. Dezelfde opmerking moet worden gemaakt over uw gebrek aan kennis over de identiteit van het slachtoffer, zeker gezien uw uiteindelijke verklaring dat de familie van dit slachtoffer bloedwraak had afgekondigd ten aanzien van uw familie omwille van het overlijden van dit slachtoffer. In het verlengde van deze vaststellingen moet het evengoed onaannemelijk worden genoemd dat u niet eens weet – en ook niet hebt nagevraagd – of voornoemd schietincident in de plaatselijke media is behandeld (CGVS I, p. 29). Nochtans is de eventualiteit van dergelijke mediatieke belangstelling evengoed relevant voor de inschatting door u zelf van de ernst uw vervolgingsprobleem.

Verder werd er ook een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw contacten die u na het schietincident nog zou hebben gehad met O. (...) en B. (...), de vrienden die bij dit schietincident aanwezig waren geweest. Zo verklaarde u in de loop van uw eerste CGVS-gehoor dat u vanuit België nog contact met hen had gehad via viber en dat beide nog steeds in Irak waren (CGVS I, p. 14). Echter verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u sedert het schietincident van 18 oktober 2015 geen contact meer had gehad met deze beide vrienden (CGVS II, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaringen verklaarde u dat uw eerdere verklaring verkeerd begrepen was. U zou steeds bedoeld hebben te zeggen dat u contact had met uw vrienden toen u nog Irak was (CGVS II, p. 14). Deze poging tot verklaring kan niet worden weerhouden. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste gehoor blijkt duidelijk dat u gelegenheid had om met uw vrienden te praten over uw problemen maar dat u ervoor koos dit niet toen. In de plaats daarvan sprak u met uw vrienden over algemeenheden, zo verklaarde u, en vroeg u hen uit over hoe het gaat in Irak. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u tijdens uw eerste

gehoor wel degelijk bedoelde te zeggen dat u nadat u Irak verlaten had, nog contact heeft gehad met deze twee vrienden. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Tenslotte werden ook blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld aangaande de bloedwraak die zou zijn uitgesproken na het overlijden van het slachtoffer van de schietpartij. Immers toonde u zich ook aangaande deze bloedwraak op meerdere punten vaag en onwetend. Behalve dat u de identiteit van het slachtoffer niet kent, zoals hierboven reeds aangestipt, wist u ook niet wanneer deze familie bij uw verwanten was langsgeweest of wie van die familie bij uw familie was langsgeweest. U gaf duidelijk aan geen verdere details te kennen behalve dat uw broer u verteld had dat deze familie uw familie had bedreigd (CGVS II, p. 14-15). Het spreekt voor zich dat het niet aannemelijk is dat u dermate weinig informatie heeft over een nochtans door u expliciet aangehaald asielmotief. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht, zoals hierboven reeds aangestipt, dat u vanuit België wel degelijk nog in contact stond met uw broer en dat u bijgevolg effectief in de mogelijkheid was om zich verder te informeren over deze bloedwraak.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden. Uw paspoort, internationaal rijbewijs, Irakees rijbewijs en Iraakse identiteitskaart bevatten identiteitsgegevens die door het Commissariaat- generaal niet worden betwist. Echter bevatten deze stukken geen informatie aangaande de door u verklaarde vervolgingsproblemen of aangaande de door u verklaarde tewerkstelling bij de peshmerga.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij

burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (1) en (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", meer bepaald de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij

maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Wat de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij haar huidige asielaanvraag baseert op andere elementen dan haar vorige asielaanvragen waardoor deze eerdere asielaanvragen niet ter zake doen, is de Raad echter van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij in haar eerdere twee asielaanvragen bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over essentiële personalia als haar staatsburgerschap en geboorteplaats afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid en dat dit gegeven, hoewel het op zich niet belet dat haar huidige aanvraag verder wordt onderzocht, in rekening moet worden gebracht bij de globale beoordeling van haar huidige asielaanvraag. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij bij haar vorige asielaanvragen uit schrik verkeerde persoonsgegevens heeft opgegeven, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom ook aan de thans opgeworpen asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij verklaart dat zij Irak ontvluchtte omdat zij na het schietincident van 18 oktober 2015 problemen vreesde met de politie, de Asayish en de stam van het slachtoffer van het schietincident. Verder vreesde zij problemen met de KDP-partij omdat zij leden van die partij uitgescholden had tijdens hetzelfde incident. In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat, gelet op de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij in dit verband, geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zich aanmeldde bij de peshmerga van de PUK-partij of de PDK-partij, waardoor dan ook evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsproblemen die zij verklaart te hebben gehad in het kader van haar tewerkstelling als peshmerga van de PUK-partij. Ook wat betreft het schietincident van 18 oktober 2015, hetgeen de aanleiding zou zijn geweest voor haar vlucht uit Irak, doet verwerende partij verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan danig ondergraven. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij vage en tegenstrijdige verklaringen inzake dit schietincident aflegt en dat zij ook over de bloedwraak die zou zijn uitgesproken vaag en onwetend blijkt te zijn. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en inconsistenties in haar verklaringen over hoe zij lid is geworden van de peshmerga van de PUK-partij, en in het bijzonder de vaststelling dat zij er niet in slaagt haar eerste aanmelding bij het KDP-bureau in de tijd te situeren, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens beide gehoren verklaard heeft dat dit plaatsvond in 2013, doch wist zij niet meer precies welke maand. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hiermee louter haar vage verklaringen hierover bevestigt. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij een betere tijdssituering zou kunnen bieden van haar pogingen tot tewerkstelling als peshmerga. Zij het overigens benadrukt dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij aangaande de periode van haar effectieve tewerkstelling bij de peshmerga even vaag is en dat zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie degenen waren die haar hadden aangeraden om zich bij de peshmerga aan te sluiten. Verzoekende partij laat deze vaststellingen ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. Verzoekende partij benadrukt verder in haar verzoekschrift dat zij na het schietincident van 18 oktober 2015 onmiddellijk diende te vluchten uit Irak en dat haar dan ook niet verweten kan worden dat zij niet meer informatie heeft gevraagd over de personen die erbij betrokken waren. De Raad duidt verzoekende partij evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat zij nog geregeld contact heeft met haar broer in Irak sinds zij in België is en dan ook veelvuldig de gelegenheid had om zich van de identiteit van deze personen op de hoogte te stellen en zich verder te informeren over de bloedwraak. Verzoekende partij laat na desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Waar in de bestreden beslissing aangaande de door haar neergelegde werkbadge van de peshmerga opgemerkt wordt dat aan de bewijskracht van dit document reeds afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat Iraakse documenten zoals identiteitskaarten, paspoorten, nationaliteitsbewijzen, diploma's, rantsoenkaarten en andere gelijkaardige documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, betoogt verzoekende partij dat geen enkel onderzoek werd gedaan of dit document inderdaad tegen betaling is verkregen en/of werd vervalst.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte werkbadge van de peshmerga, dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar aanmelding bij de peshmerga. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Verder merkt verwerende partij terecht op dat de bewijswaarde van een dergelijk document ondergraven wordt door de vaststelling dat Iraakse documenten zoals identiteitskaarten, paspoorten, nationaliteitsbewijzen, diploma's, rantsoenkaarten en andere gelijkaardige documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Bovendien wordt door verwerende partij nog opgemerkt dat de persoonsgegevens van verzoekende partij op de werkbadge niet helemaal correct zijn, waardoor ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit van deze badge. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan aan deze werkbadge van de peshmerga dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er dienaangaande op dat artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Dohuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG

en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partij betoogt dat de rapporten waarnaar verwerende partij verwijst niet meer van toepassing zijn gezien het onafhankelijkheidsreferendum dat er eind september 2017 heeft plaatsgevonden. Verzoekende partij stelt dat de situatie in Koerdistan zeer onveilig is en geenszins stabiel is dan in de rest van Irak en voegt ter staving van haar betoog als bijlage bij haar verzoekschrift twee internetartikels over dit onafhankelijkheidsreferendum (bijlage 3) en een reisadvies inzake Irak van de FOD Buitenlandse Zaken (bijlage 4).

*Wat betreft het negatieve reisadvies voor Irak, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraakse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Irak. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de door haar bijgebrachte informatie niet aantoonde dat bovenstaande conclusie van de commissaris-generaal niet langer standhoudt in het licht van de huidige veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio. Het loutere feit dat er een onafhankelijkheidsreferendum heeft plaatsgevonden duidt er niet op dat het thans niet langer opgaat te stellen dat er voor burgers in de Koerdische Autonome Regio geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De bijgebrachte informatie bevat geen enkele aanwijzing dat de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio sinds het plaatsvinden van het referendum dermate verslechterd zou zijn dat er actueel voor burgers van de Koerdische Autonome Regio sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.*

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 23 en 24), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 23 november 2016 en 18 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Badini en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT